

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Eusebiu Tu Pamphilu Ekklesiastikē Istoría

Eusebius <Caesariensis>

Mogvntiae, 1672

V. De postrema Judaeorum expugnatione post Christi necem.

urn:nbn:de:hbz:466:1-14478

reliquis Pauli comitibus Crescens quidem ab eo missus in Gallias Pauli ipsius testimonio declaratur. Linus vero, quem in secunda ad Timotheum epistola Romae secum versari testatur, primus post Petrum, ut supra jam diximus, Ecclesiae Romanae Episcopatum adeptus est. Clemens quoque, is qui tertius Ecclesiae Romanae episcopus est constitutus, adiutor Pauli sociusque certaminum fuisse, ipsiusmetestimonio perhibetur. Denique Arcopagitam illum nomine Dionysium, quem post concionem illam quam Paulus in Arcopago ad Athenienses habuit, primum credidisse Lucas in Actibus scribit, Atheniensis ecclesiae primum episcopum fuisse tradit alter quidam Dionysius Corinthiorum episcopus, antiquissimus Scriptor. Sed quinam subinde per ordinem temporum Apostolis successerint, in progressu operis suo loco dicemus. Nunc ad reliqua pergamus.

Ασικς μὲν Ἰπὶ τῆς Γαλλίας σείλά μῦθος ὑπ' αὐτῆ μαρτυρεῖται. Λίνος δ' ἔμνηται σιωπῶντος Ἰπὶ τῆς Ρώμης αὐτῶν κ' τὴν δόξιν ἔσαν τῶν Τιμόθεον Ἰπὶ τὴν Πέτρον τῆς Ρωμαίων ἐκκλησίας ἰωὲ ποιοπὴν ἠδὲ πῆσιν κληρωθεῖς δὲ δὴλωσαν ἀλλὰ καὶ ὁ Κλήμης τῆς Ρωμαίων καὶ αὐτὸς ἐκκλησίας τρίτος Ἐπισκοπος καί στας, Παῦλος σιωεγὸς καὶ Σωμαθλίης γεγονέναι πρὸς αὐτὸ μαρτυρεῖται. Ἰπὶ τῆς τῶν Ἀρεωπαγιτῶν ἐκείνων, Διονύσιος ὄνομα αὐτῶν ἐν πρῶτῳ μὲν τὸν ἐν Ἀρεῶν παγῶ πρὸς Ἀθῶναις Παῦλος δημοσεῖται, πρῶτον πισεῖσαι ἀνέγραψεν ὁ Λεκάς τῶν Ἀθῶναις ἐκκλησίας πρῶτον Ἐπίσκοπον, δὲ χαίων πρὸς ἑτέρος Διονύσιος τῆς Κορινθίων παρεκκλήσιας ποιμὴν ἰσοεῖ γεγονέναι ἀλλὰ ἡδὲ σιωεβαίνων, Ἰπὶ καὶ τὰ τῆς κ' χεῖρας τῶν Ἀποστόλων διαδοχῆς ἡμῶν εἰρησεῖται. Ἰπὶ τὰ ἐξῆς ἰωμῶν τῆς ἰσοεῖας.

CAPUT V.

De postrema Iudeorum expugnatione post Christi necem.

Huc refer. Niceph. c. 3. 4. 5. 6. 7. 8. lib. 3.

POST Neronem qui per tredecim annos imperium tenuit, cum Galba atque Otho anno duntaxat & sex mensibus regnassent, Vespasianus in praelii adversus Iudaeos spectatus, Imperator in ipsa Iudaea ab exercitu qui illie erat, renuntiatur. Qui confectum Romam versus contendens, curam belli adversus Iudaeos Tito filio commisit. Porro cum Iudaei post Servatoris nostri in caelos adscensum, non contenti eo scelere quod in ipsum admiserant, ejus quoque Apostolos sapissime infidiis appetissent; ac primum quidem Stephanum lapidibus obruissent: deinde Jacobum Zebedaei filium, Joannis fratrem capite truncassent: ac postremo Jacobum illum qui primus post adscensum Domini episcopalem ecclesiae illius sedem obtinuit, eo quem diximus modo peremissent: Cum reliqui item Apostoli infinitis prope modis non sine magno vitae suae discrimine ab iisdem vexati essent, & ex Iudaea fugati, ad praedicandam Evangelii doctrinam, omnes ubique terrarum gentes adire cepissent, freti potentia Christi qui

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ε΄.

Περί τῆς μὲν τῶν Χριστῶν ὑστάτης Ἰουδαίων πολιτορίας.

ΜΕΤΑ Νέρωνα δέκα πρὸς τριῶν ἔτη Ἰπὴν δεχθῆν ἐπικρατήσαντα, τῶν ἀμὲν Γαλβαν καὶ Οἰθῶνα ἐνιαυτὸν ἐπὶ μῆσιν ἕξ διαχρονότρων, Οὐεσσασιανὸς ταῖς κ' Ἰουδαίαν ἀσβαλάξεισι λαμπρυνόμενος, βασιλεὺς ἐπὶ αὐτῆς ἀναδείκνυται τῆς Ἰουδαίας, ἀυλοκράτωρ πρὸς τῶν αὐτῶν στρατοπέδων ἀνατορῶν τῆν ἐπὶ Ρώμης οὐκ αὐτῆκα σείλά μῦθος, Τίτω τῶν παιδῶ τὸν κ' Ἰουδαίαν εἰχειρίζει πόλεμον μετὰ γε μὴν τῆν ἔστω ἡμῶν ἀνάληψιν Ἰουδαίων πρὸς τὰ κατ' αὐτὴν τολμήματα, ἠδὲ καὶ τῶν Ἀποστόλων αὐτῶν πλείστας ὄσας ἐπέδολας μεμηχανημένων, πρώτῃ τε Στεφάνου λίθοις ὑπ' αὐτῶν ἀνηρημένων, εἶτα ἡμῶν τὸν Γαλῶνα, ὅς ἦν Ζεβεδαῖος μὲν παῖς, ἀδελφὸς δ' Ἰωάννη, τὴν κεφαλὴν δόστω μὲν θένος, ἐπὶ πασί τε Γαλῶνα ἔστω τὸν αὐτῶν τῆς Ἐπισκοπῆς ἔθρονον, πρῶτῃ μὲν τὴν ἔστω ἡμῶν ἀνάληψιν κεκληρωμένον, τὸν σιωεδηλωθεῖσα τρεῖσιν μετὰ ἀλλὰ ἔστω τῶν τε λοιπῶν Ἀποστόλων μυρία εἰς θάνατον ἐπέβεβλημένων, καὶ τῆς μὲν Ἰουδαίας γῆς ἀπειληλαμένων, ἐπὶ ἡμῶν τῆ κηρύσματος διδασκαλία τὴν εἰς σιωπαῖνα τὰ ἔθνη σείλαμένων πορείαν σιωδυνάμει τῆς Χριστῶ φήσαντι αὐτοῖς.

runt: ut vel ex his lectores nostri operis intelligant, quo pacto admissi in Christum Dei piaculi poenas ab illis non longè postea caeleste Numen expetiit.

CAPUT VI.

De fame qua Iudeos oppressit.

Vide Nicephor. l. 3. c. 6.

AGedum ergo sumpto iterum quinto historiarum Iosephi libro, Iudaeorum rei gestae tragediam recitamus. Ditiore quidem, manere perinde exitiosum erat. Nam propter divitias necabantur, quasi transfugere ad hostes voluissent. Ceterum simul eum inopia crescebat indies furor seditionum, & utrumque malum magis ac magis quotidie ingravescere. Et palam quidem nullum in urbe frumentum erat. Sed seditioni irruentes in domos, omnia scrutabantur: & si quid reperissent, aedium dominos, utpote qui frumentum se habere negassent, crudeliter verberabant. Quod si forte nihil invenerant, quasi diligentius occultassent, tormentis excruciant. Porro an cibos haberent, necne, indicio erant corpora miserorum. Nam qui adhuc firma erant valetudine, eos alimentorum copia abundare censebant. Qui vero iam contabescerent, eos miseros faciebant. Quippe à ratione alienum videbatur, homines jam jamque praè inedia morituros, ferro interficere. Multi vero clam facultates suas uno frumenti quidem, si divites essent, sin pauperes, hordei modio permutabant. Deinde in intimos aedium recessus sese abdent, nonnulli quidem famis ultima necessitate adacti fruges nondum molitas comdebant. Alii vero panem conficiebant, quantum necessitas metusque suadebat. Et mensa quidem nullibi apponebatur: sed crudos adhuc cibos ex igne abstrahentes singuli diripiebant. Miserabilis porro erat alimonia, dignumque lachrymis spectaculum: cum valentiores quidem cuncta praeriperent, infirmiores vero vicem suam dolerent. Omnes quidem animi affectus longè superat fames: nullum tamen aequè evertit ac verecundiam. Nam quicquid aliàs honore dignum est ac reverentia, in famis necessitate contemnitur. Denique uxores viris, filii parentibus, & quod omnium maxime miserabile erat, matres infantibus cibum ex

Aφορας παρθενιας. ως αν εν μερες εχοιεν αι τηδε τη γραφη ενυπ'χανοντες ειδενα, οπως αυτες της εις τον Χριστον ε Θεου παρονομιας σκ εις μακρον η εν Θεου μετηλθε λιμορια.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 5.

Πει 7 πικανι @ αυτες λιμου.

Φερε δη οτω των ισοριων την πεμπλην ε Γωσπη κη χειρας αυτης αναλαβων, των τοτε παρθενων διελθε την τραγωδιαν. τοις γε μην ενποροις φησι και το μενεν, παρς απαλειας ισον ην. παρφασει γδ ανλομολιας, ανηρετο πς δια την εσιαν. τη λιμα η η δπνοια των εασιασων σιωηματα ζεη, καθημεραν αμφοτερα παρσεξεκαστο τα δενα. φανερεσ μη γε, εδαμς σιτ @ ην επεισθηδωντες ε, διηρευνων τα ε οικιας. επει ενεργητες μη, ως δεησαρδηνες ηκίζοντο μη ενεργητες δε, ως εθμελεσερον κρυψαντας εδασανίζον. τεκμηριον δε τε ε εχειν και μη τα σωμαα των αθλιων ην. αν οι μη επσνεσωτες, ενπορειν τροφης εδοκομω οι τηκομροι δε ηδη, παρωδευοντο και κτεινεν αλογον εδοκει τας εω ενδειας τεθηξορδηνες αυτικα. πολλοι η λαδρα τας κτησεις εως ανικαληνλαξαντο μετεξ. πυρων μη, ει πικσιωτεροι τυλχανοιεν οντες. οι η πενεσεροικεθης. επεικα κατακλειοντες εαυτας εις τα μυχαίτατα των οικιων, πνεσ μη εω ακρας ενδειας, ανερασον τον σιτον ηδιδιον. οι η επεσσον, ως η τε αναγκη, το δε @ παρηνει. και τραπεζα μη εδαμς παρεπιθετο ε η πυρεσ αφελκοιες, ετ ωμα τα σιπα διηπαζον. **D**ελεση σι ην η τροφη η δακρυων αξιος η θεατη μη δυνατωτερων πλεονεκλιωτων. των η αδενων, οδυρμενων. παντων μη δη παθων υπερισλαυμιμος. εδεν σι ετως δπολλυσω ως αιδω. το γδ αλλως εντροπης αξιον, εν τετω καταφρονηται. γυαλικες γουω αδρωη, και παιδες πατερων, και το οικτροσταλον, μητερες νηπιων. εζηεπαζον εζ αυ των των σωματων τας τροφας. και των φιλητων εν χειρσι μαραιομενων, σκ ην φειδω τας τε ζην αφελεαδ εσαλαγμες. τοιαυτα η εδοντες, ομως ε διελάνθανον. πανταχ εδ ενεφισαντο οι εασιασαι και τετων ταίς αεπαταίς. ο ποτε γδ καπδοιεν δποκεκλεισμένων